

РЕШЕНИЕ

№ 28689

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **2473** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256, вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. И. Б. срещу писмо УРИ 433200-20764 от 19.02.2025 г. на Началника на ОПП - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) към Министерство на вътрешните работи. След връщане на делото от ВАС и уточнителна молба от 04.02.2026г. съдът прие, че е сезиран с искане за защита по раздел Втори от глава 15 на АПК – защита срещу неоснователни бездействия. Иска се Началника на ОПП - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да бъде осъден да прекрати незаконното си бездействие, изразяващо се в невръщане на временно отнетото СУМПС на жалбоподателката, след отпадане на основанията за отнемането му и да извърши фактически действия по връщане СУМПС.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Постъпило е заявление от процесуалния му представител, че не възразява делото да бъде разгледано в тяхно отсъствие и по същество на спора поддържа жалбата. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът - Началника на Отдел „Пътна полиция“ в СДВР при МВР, редовно призован, не се явява и не се представлява. От същия, чрез процесуалния му представител, е постъпило писмено становище за даване ход на делото и по съществото му, с което е претендирано присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не е встъпила в процеса.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На 24.09.2022г. като водач на МПС спрямо жалбоподателката С. Б. е извършена проверка, при която е установено, че същата управлява МПС след употреба на наркотични вещества и наличие на алкохол в кръвта 1,09 промила, за което са били съставени 2 броя Актове за установяване на административно нарушение предвиду че с горното са извършени две напълно самостоятелни и различни нарушения. На същата дата спрямо жалбоподателката е съставена и заповед за налагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 3771/24.09.2022г. /л.20/, с която на основание чл. 172, ал.2, т.2 от ЗДвП е временно отнето свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. В заповедта са посочени и двете основания – управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и под въздействието на наркотични вещества и техните аналози. Още на 24.09.2022г. СУМПС на жалбоподателката било фактически иззето.

За извършеното нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП - управление на МПС с наличие на алкохол в кръвта над допустимия минимум е ангажирана административно наказателната ѝ отговорност с НП № 22-4332-020542 от 12.10.2022г. /л.19/ ,с което за извършеното нарушение на осн. чл. 174, ал.1, т.2 от ЗДвП са ѝ наложени наказания „глоба“ в размер на 1000лв и „лишаване от право да управлява МПС“ за 12 месеца. Наказателното постановление е връчено на 15.04.2024г. когато фактически е върнато и свидетелството за управление. НП не е обжалвано и същото е влязло в сила.

Предвид обстоятелството, че управлението на МПС след употреба на наркотични вещества изпълва състава на престъпление по чл.343б, ал.3 от НК за това деяние на жалбоподателката е било повдигнато обвинение по д.п. № 1492/2022 на 01 РУ-СДВР, пр.пр. № 33464/22 СРП, приключило по реда на Глава 29 от НПК със съдебно определение от 05.12.2024г. /л.12/ по НОХД № 824/2024г. на СРС. Съгласно цитираното определение С. И. Б. била призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 343б, ал.3 от НК, за което ѝ било наложено наказание в размер на 4 месеца лишаване от свобода, чието изпълнение на основание чл.66, ал1 НК било отложено за изпитателен срок от 3 години. На основание чл. 343г НК съдът наложил на подсъдимата и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 15 месеца, като на основание чл. 59, ал.4 НК е приспаднал времето през което подсъдимата е била лишена от това право по административен ред.

Във връзка с изпълнението на така постановения съдебен акт Софийска районния прокуратура е изпратила писмо до ОПП СДВР /л.21/ в резултат на което е издадено Разпореждане /л.22/,с което е указано, че във връзка с изпълнение на наложено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 15 месеца по НОХД № 824/2024г. следва да се отнеме СУМПС на Б.. На 27.01.2025г. СУМПС е предаден от жалбоподателката.

На следващия ден – 28.01.2025г. от името на С. Б. е подадено Заявление/л.26/, с което е оспорвано изземването на СУМПС и поискано неговото връщане. В отговор до г-жа Б. е изпратено писмо У.-20764/2025г. в което само са посочени сроковете на наказанията и каква част от тях е изпълнена.

След преценка на доказателствата по делото от правна страна, съдът намира следното:

За да е допустимо искането по чл. 256 от АПК, необходимо е твърдяното фактическо бездействие да не е прекратено и да е налице правен интерес от търсената защита. По делото нито от страна на жалбоподателя, нито от страна на ответника се твърди СУМПС да е върнато, поради което съдът приема, че фактическото бездействие не е прекратено. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорване на бездействието, тъй като именно нейна принадлежност е Свидетелството за управление на МПС, което иска да си получи обратно.

Разгледана по същество жалбата е основателна, макар и не на посочените в нея основания.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката С. И. Б. има два издадени и влезли в сила правораздавателни акта, с които са и наложени наказания „лишаване от право да управлява МПС“. Във връзка с одобрено от съда споразумение НОХД № 824/2024г. на СРС, което има силата и последиците на влязла в сила присъда, г-жа Б. е следвало да изтърпи наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 15 месеца, а по влязло в сила НП № 22-4332-020542 от 12.10.2022г. същата е следвало да изтърпи наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца. Наложенията наказания касаят два вида отговорност (наказателна и административнонаказателна), за извършени две отделни и самостоятелни деяния, които не се кумулират и следва да бъдат изтърпени отделно и независимо едно от друго, т.е. жалбоподателката следва да изтърпи наказание от общо 27 месеца „лишаване от право да управлява МПС“.

Безспорно е, че за времето от 24.09.2022г. до 15.04.2024г. или общо 18 месеца и 21 дни във връзка с наложена ПАМ, СУМПС на жалбоподателката е било фактически отнето, т.е. през това време тя е била лишена от съответното право по административен път. Като наказателният, така и административнонаказателният процес предвиждат компенсаторен режим съгласно който, при привеждане в изпълнение на наложено наказание „лишаване от права“ всякога следва да се съобрази и приспадне времето, в което лицето фактически е било лишено от това право по административен път за съответното деяние (чл. 59, ал.4 НК и чл.57, ал.1, т.9 ЗАНН). Като бе посочено ЗППАМ е издадена и за двете деяния, поради което търпяното във връзка с нея ограничение е относимо и към двете наказания. Последното обаче не означава, че периодът на фактическо отнемане ще бъде едновременно приспаднал и от двете в пълен размер. Подобно разбира не съответства на закона и ще доведе до неоснователно облагодетелстване на лицето. Така както то следва фактически да изтърпи двете наказания за пълния им период, така и приспадането може да се извърши само за фактически търпяно съответно на този период лишаване от права, в каквато насока е изложил мотиви и съда в определение от 21.1.2025 г. постановено по НОХД №824/2024г. /л.12/, което съдът ще коментира по-долу в мотивите си.

Темпорално първо е приключило производството по реализиране на административнонаказателната отговорност на г-жа Б. за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.1 от ЗДвП. С влязлото в сила НП е наложено наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца. Към този момент обаче същата вече е търпяла ограничение на това право по силата на ЗППАМ за период по-дълъг от наложеното ѝ наказание, който е приспаднал и поради което към този момент (30.04.2024г. влизане в сила на НП) от нея не е изискано да предаде свидетелството си за управление на МПС.

Определението, с което е одобрено споразумението и е прекратено наказателното производство по НОХД № 824/2024г. на СРС, е влязло в сила на датата на постановяването му – 05.12.2024 г. и е изпратено за изпълнение на Софийска районна прокуратура. Предвид действително бланкетното позоваване на разпоредбата на чл.59, ал. 4 НК в акта, прокурорът е изискал справка от сектор Пътна полиция за действително търпяното от жалбоподателката ограничение на правото ѝ да управлява МПС. В тази връзка е издадено Разпореждане от 30.12.2024г., в което е взето предвид, че след като от фактически търпяното ограничение от 18 месеца и 21 дни са „взети“ 12 месеца приспаднати като реално подлежащо на изпълнение наказание по НП № 22-4332-020542 от 12.10.2022г., то остатък от 6 месеца и 21 дни следва да бъде приспаднал от подлежащото на изпълнение наказание по НОХД № 824/2024г. на СРС. При това положение правилно е преценено, че лицето има да доизтърпява 8 месеца и 9 дни, за което следва да ѝ бъде отнето СУМПС. Именно и във връзка с това разпореждане е изискано и предадено свидетелството за управление на МПС. В тази връзка съдът следва да направи няколко важни

уточнения.

В правото действа принципа, че при наличие на няколко акта, с които се налага по естеството си една и съща ограничителна мярка (наказание) и които не подлежат на задължителна кумулация, същите се изпълняват по реда на влизането им сила. Съотнесено към случая първо на изпълнение е подлежало наказанието по приключилото административно наказателно производство, а след това по приключилото наказателно такова. Редът на приспадане следва редът на изтърпяване. Няма правна норма, която да регламентира, че изпълнението на наложеното в наказателното производство наказание, респективно приспадането му, има примат над административното независимо от темпоралното му постановяване. Горното се отбелязва във връзка с изнесените разсъждения в Определение от 21.01.2025г. постановено НОХД № 824/2024г. Същото е постановено по искане за тълкуване на постановеното на 05.12.2024г. определение за одобряване на споразумение по делото. По същество съдът е отклонил искането, но все пак е изложил твърдения част от които напълно се споделят и от настоящия състав, а именно, че не може да има едновременно приспадане на пълния срок и по двете наказания, а се прави приспадане от едното и ако има „горница“ тя се отнася и към другото. Актът на съда търпи критика единствено по отношение на това, че решаващият състав е гледал от собствената си камбанария като напълно неоснователно е дал примат на приспаденото по наложеното от него наказание без да съобрази и изложи мотиви кога е влязло в сила, подлежало на изпълнение и респективно извършено зачитането на фактически търпяно лишаване от права по процесното НП. Последното е довело и до погрешното преосмисляне на вече търпяното фактическо отнемане на СУМПС изложено в писмо УРИ 433200-20764.

Обобщено, законосъобразно и правилно с Разпореждане от 30.12.2024г. е било изискано предаване на СУМПС от жалбоподателката за доизтърпяване на наложено по НОХД № 824/2024г. наказание „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 15 месеца. Редът за издаване и отнемане на СУМПС е регламентиран в Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина Наредба № I-157/Наредбата), в чиито чл. 20 е предвидено, че отнемане на СУМПС се извършва въз основа на влезли в сила НП, решения или присъди, с които е наложено наказание "лишаване от право да се управлява МПС" или наложена принудителна административна мярка за временно отнемане на СУМПС. Незаконсъобразно би било ако задържането на СУМПС продължава и се извършва с цел изпълнение на наложено с НП № 22-4332-020542 от 12.10.2022г. наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца. В допълнение следва да бъде отбелязано, че към настоящия момент са изтекли всички горепосочени срокове, поради което и доколкото от ответникът не се твърди друго основание за задържане на СУМПС на жалбоподателката, то същото следва да ѝ бъде върнато. Това задължение произтича пряко от закона и в частност чл.24, ал.1, т. 1 от Наредбата, който регламентира, че отнетото свидетелство се връща след изтичане срока на наложеното наказание "лишаване от право да се управлява МПС"; Действието по връщане на СУМПС е фактическо и е дължимо от ответника.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1, вр. чл.256, ал.1 от АПК, своевременно заявеното искане на жалбоподателката за присъждане на разноски е основателно и следва да бъде уважено в пълния претендиран размер от 20,45 евро за държавни такси.

Воден от гореизложеното и на основание чл.256, ал.3 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Началника на ОПП - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) към Министерство на вътрешните работи да върне отнетото СУМПС на С. И. Б..

ОПРЕДЕЛЯ 7 - дневен СРОК за извършване на посоченото действие, считано от влизане в сила на съдебното решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на С. И. Б. сумата от 20,45 (двадесет евро и четиридесет и пет евроцента) разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните